

3.adventná – 13.12.2020
Hĺbka Božej lásky

Milosť Božia nech je s vami!

Žalm 22:2 „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“.

Ak je niečo hlboko, je to dobre ukotvené. Preto *je dôležité okrem toho, aby naša láska bola široká a pre všetkých, aby bola dlhá až do večnosti, aj to, aby bola hlboká. Ak má k nám niekto hlbokú lásku, potom to značí, že je kvalitná a vychádza z vnútra*, z tých najskrytejších útrob nášho srdca a je to láska stála, stabilná a dobrá. Ak človek takú zažije v tomto svete, je to nádherný a nezabudnuteľný pocit. Zväčša však môžeme hovoriť o hĺbke lásky skôr Boha ako ľudí.

To, že je Božia láska k nám hlboká, nám pripomína, **kam až Boh zišiel kvôli tomu, aby nám dokázal, ako veľmi nás miluje.** Pán Boh nám mohol napísať niekoľko Starých zmlúv, aby nám dokázal svoju náklonnosť. Predstavte si pár kníh, ktorých by na každej strane bolo niekoľkokrát napísané: milujem ťa hlboko. Bez Ježiša Krista by to však boli iba slová, abstraktné pojmy, nie však realita, ktorá dokáže zmeniť život človeka. Je to ako u ľudí – zbytočne nám niekto hovorí, že nás má rád, keď sa kvôli nám nedokáže vzdať ani kúska koláča alebo sa nevie podeliť o svoje pocity či urobiť niečo pre naše dobro. Ak sa nevie ten druhý obetovať, láska zostáva len frázou, bez podstaty, základu a hĺbky.

Slová žalmu nám pripomínajú a pred oči predkladajú známu udalosť na Golgote. Pán Ježiš vidí na kríži, umučený, vysmievaný, douderaný, opustený a nenávidený ľuďmi. V agónii, ktorú tam prežíval, musel znášať ešte jedno, oveľa hlbšie odlúčenie, a to odlúčenie od nebeského Otca. Preto volá: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“. Ježiš zažil z lásky k nám peklo. Lebo peklo je všade tam, kde niet Boha. Ako hlboko musel ísť Boží Syn, aby sme pochopili hĺbku Božej lásky k nám – išiel dole, do hĺbín, tam, kam sa nikto predsa dobrovoľne nevyberie a On to predsa pre nás urobil. **Hĺbku Božej lásky teda udáva Kristus z kríža tým, že bol úplne odlúčený od Boha, vyňatý z Božej prítomnosti, vzdialený Jeho milosti len preto, aby sme my nič z toho zažiť nemuseli.**

Božia láska teda nie je sentimentálna. Ona má trpkú príchuť. Ježiš totiž dokázal svoju lásku k nám nielen tým, že bol odlúčený od Boha, aby my sme mohli žiť v Jeho blízkosti. Ale aj tým, že na seba **zobral všetky naše hriechy, hoci On sám bol bez hriechu.** Odmenou za hriech je smrť a On sa dostal do ríše smrti práve vďaka tomu, že nám chcel preukázať lásku a priniesť odpustenie. Mali by sme za každý hriech zomrieť a byť vystavení večnej smrti. No Boží Syn prešiel tú cestu namiesto nás a my už dnes na smrť nemusíme hľadiť ako na poslednú a konečnú inštanciu. Môžeme mať nádej, lebo v Kristovom zostúpení do smrti, môžeme dúfať v život. On sám totiž hovorí, že nikto nemôže milovať svojich priateľov, ak nie je ochotný a pripravený za nich položiť svoj život.

Slová žalmu nám pripomínajú, že Ježiš Kristus sa postavil do cesty rane smrti, ktorá mala patriť nám. On zomrel, aby sme my mohli žiť. On vzal na seba hriechy všetkých ľudí, aby nám bolo odpustené. On znášal trest, aby sme my mohli byť oslobodení. Slová „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ sú znamením toho, že to urobil dokonalo a my máme záruku spasenia a večného života. Hriech a smrť pre nás už nie sú nepriateľmi, voči ktorým stojíme sami, bez zbraní a možností. **Pán Ježiš vyriešil tieto naše problémy. A my tak hĺbku Božej lásky môžeme vidieť v Ježišovi Kristovi, ktorý nielen zomrel, ale aj vstal z mŕtvych a vystúpil z hĺbky hriechu a smrti, aby nám dal nádej nového a večného života.**

Preto, že Božia láska k nám je hlboká, má byť **hlboká aj naša láska a viera voči Nemu.** Volá sa to pokora. Tá nás učí ponížiť sa pred Pánom Ježišom, ako to urobil Ján Krstiteľ, keď povedal: „Ježiš musí rásť a ja umenšovať“. Ak On má rásť a my sa máme stávať menšími, nemôžeme mať povrchnú vieru. Raz za čas sa pomodliť, kedy-tedy si prečítať Bibliu, občas prísť do kostola, raz za rok sa vyspovedať a občas, pre dobré svedomie urobiť dobrý skutok. Láska Pána Ježiša nás zasahuje v hĺbke nášho srdca a života a preto Mu máme všetko, čo sme a máme venovať, ako obeť našej dôvery. **Evanjelium je síce o tom, čo nám Pán Boh dáva, ale zároveň nám naznačuje, že pre prijatie Božieho daru, je potrebná pokora, poslušnosť a odovzdaná láska. K nej sme aj dnes pozvaní: zakotviť svoju vieru v ranách Božieho Syna, pokoriť sa tak, aby sme Jeho oslavovali, aby On rástol, vyznávať svoje hriechy, aby sme si uvedomili Jeho veľkosť a obracať sa k Nemu celým srdcom, aby sme prijali nádej večnosti.**

Prajem nám, aby sme dokázali hlboko milovať a byť milovaní. Aby sme si vážili opustenosť Božieho Syna na kríži, kvôli ktorej je nám náš Pán blízky. Aby sme dokázali v pokore predstúpiť pred Pána a Jeho všetkým, čo robíme a čo sme, aby sme oslavovali teraz a raz aj vo večnosti. Amen.